

Gelukspolitiek

column in schagen

Kan een gemeentebestuur zijn inwoners ietsje gelukkiger maken?

Van **MARION BOLWIJN**

Hoe zou het met Schagen gaan, drie jaar nadat het gemeentebestuur goedmoedig beloofde het geluk van de inwoners tot inzet van zijn beleid te maken? Zo willekeurig blijkt deze opdoemende vraag niet gekozen, als ik speurend op de website van de Westfrieze gemeente tot de ontdekking kom dat de gemeenteraad vorige week zijn zegen heeft gegeven aan het wegbezuinigen van de 'geluksambtenaar'. De expert die het geluksbeleid aanjoeg, monitorde en van suggesties en wetenschappelijke onderbouwing voorzag. Die de vraagbaak werd voor gemeenten die Schagens voorbeeld wilden volgen.

ANNETTE (L) MET VRIENDIN YVONNE. RV

Zoals Drimmelen en Duiven, die inmiddels ook een wethouder Geluk hebben. In Schagen blijkt die vorig jaar geruisloos te zijn verdwenen. Wel prijkt nog fier boven aan de website de slogan 'Samen werken aan geluk'. En valt in de begroting te lezen dat 'lokaal sturen op geluk ons helpt een goede overheid te zijn en daarmee een positieve invloed te hebben op het leven van inwoners'.

Bij het peilen van de tevredenheid in Schagen vraag ik gemeenteraadslid Merieke Bredewold mee. Het geluksbeleid was haar idee, als oprichter van de lokale partij Wens4U. Het stemt haar droevig dat het ideaal dreigt te 'verwateren'. Geen wethouder meer, geen geluksambtenaar. Nogal gênant vindt ze, na alle tromgeroffel en persaandacht in binnen- en buitenland. Haar indruk is dat politici die nu in het college zitten (CDA, PvdA, Jess) de materie wat ongemakkelijk vinden en opmerkingen van bewoners als 'Hier word ik niet gelukkig van', zat zijn. 'West-Friezen zijn nuchter van aard. Geluk wordt soft gevonden, terwijl het harde wetenschap is.'

Die wetenschap staat voorlopig aan haar kant. Uit vergelijkend onderzoek van Pon, blijkt dat de tevredenheid van inwoners in twee jaar tijd is toegenomen. Het vertrouwen in de gemeente is na 2016 gegroeid, de eenzaamheid is afgenomen evenals belemmeringen om deel te nemen aan de maatschappij.

Het is de slechtst denkbare dag van de week om op zoek te gaan naar geluk. Een harde snijdende wind smijt de regen dwars in je gezicht. 'De gemeente mag wel voor beter weer zorgen', schampert een Schagenees in

het overdekte winkelcentrum, als ik hem vraag wat hij merkt van het geluksbeleid. 'Dat bedoel ik nou', zegt Merieke Bredewold. Als politicus moet je dit soort flauwe opmerkingen kunnen incasseren. Ze benadrukt dat bestuurders inwoners niet gelukkiger kunnen maken. Wel kunnen zij in hun communicatie en beleid duidelijk maken dat bewoners gehoord worden, en dat zij ten dienste staan van de bevolking en hulpmiddelen aanreiken die het welbevinden kunnen bevorderen.

Zo'n middel vindt ze openbare plekken waar inwoners elkaar ontmoeten. Ze laat de Muziektuin zien, benoemd tot een van de 25 'geluksplekken' in de gemeente. Het is een besloten park met bankjes, beelden en een klein openluchttheater. Elke zondag zijn er gratis concerten.

We lopen naar de Gedempte Gracht om in restaurant 'De Koeienhemel' te schuilen voor de regen. Daar schuift de 48-jarige Annette aan met haar vriendin Yvonne. Annette vertelt dat het 'geluksbudget' van de gemeente haar uit haar isolement heeft gehaald. Na het verlies van haar baan in het onderwijs kwam ze in de bijstand terecht. Het overlijden van haar moeder en zus en nog zo wat tegenslagen kwam ze niet te boven. Ze ging zelden de deur uit, werd dik en depressief en verloor, behalve Yvonne, zo'n beetje al haar sociale contacten. Haar vriendin nam haar mee naar het stadhuis om een geluksbudget aan te vragen, bedoeld om vereenzaamde inwoners die leven van een inkomen rond het bestaansminimum, de kans te geven lid te worden van een vereniging. Annette nam keyboard- en drumlessen. 'Ik kwam weer onder de mensen, verloor 40 kilo en leefde helemaal op. Ik zie het weer zitten en wil verder in de muziek.'

Het volgende plan is een bezoek aan het Clusius College voor vmbo en mbo, waar net zoals op basisscholen, gelukslessen worden gegeven. Maar een docent belt dat ze ermee zijn gestopt. Raadslid Merieke schrikt. Dit wist ze niet. Achteraf, zegt ze, waren de eerste tekenen van verwatering al in 2018 zichtbaar. Na de verkiezingen keerde haar partij niet terug in het college, en verdween de wethouder Financiën & Geluk van het toneel. 'Misschien had ik er meer bovenop moeten zitten.' Maar wat kun je, met 1 zetel in de gemeenteraad.

We rijden naar de hoogst gelegen 'geluksplek', een uitkijkplaats in de Duinen van Sint Maartenszee, de kuststrook met de meeste zonuren van het land. Op het bord staan wat tips: van zwemmen word je gelukkig, van vrijgevigheid ook. Er staat ook een 'gouden gelukstip'. Maar het overvloedige regenwater heeft deze onleesbaar gemaakt.